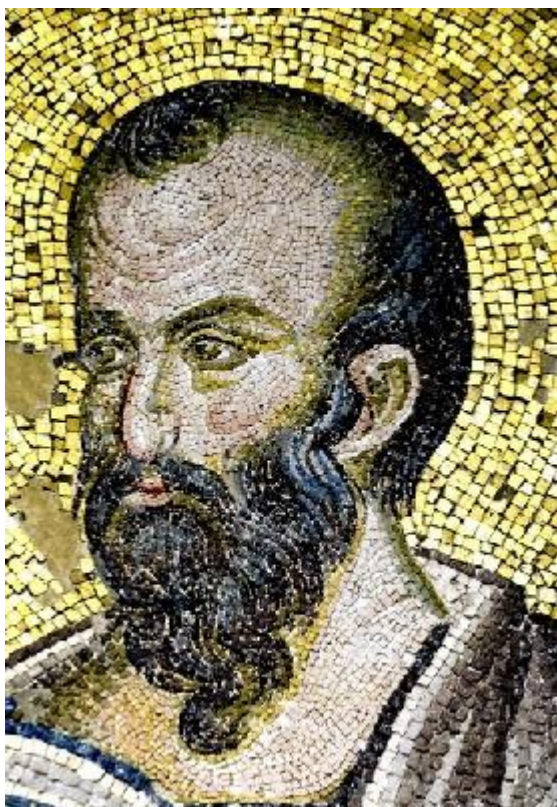
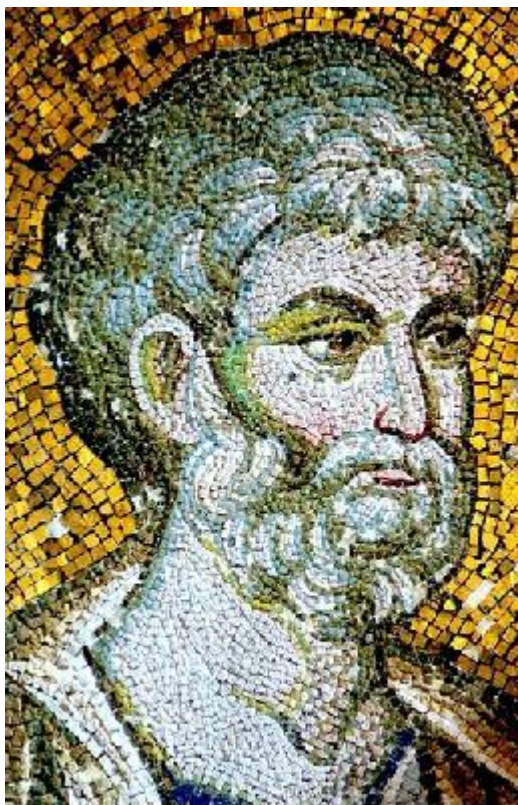

10.07.2018 г. / 15:07:37

Вяра

12.07 по еретическия, †29 юни по православния календар - Православен празник на св. първовърховни апостоли Петър и Павел

За Петровият пост и въпросите, които поражда

*Светите първовърховни
апостоли Петър и Павел.
Фрагменти от стара ромейска
мозайка*

В новостилната еретическа българска "православна" църква **през 2024 г. НЯМАШЕ АПОСТОЛСКИ ПОСТ!!!**

САМО ТОВА ФРАПИРАЩО НАРУШЕНИЕ НА СВЕЩЕНОТО ПРАВОСЛАВНО ПРЕДАНИЕ ИЗХВЪРЛЯ ОТ СПАСИТЕЛНАТА ХРИСТИЯНСКА ВЯРА ВСИЧКИ КРЪСТЕНИ В ТАЗИ ЦЪРКВА, НЕЙНИТЕ МИРЯНИ И КЛИР, А СЪЩО И ЧЛЕНОВЕТЕ НА НЕЙНИТЕ ИКУМЕНИЧЕСКИ СЕСТРИ И ГИ ПОДЛАГА НА ВЕЧНО ПРОКЛЯТИЕ - АНАТЕМА, ОТ КОЕТО СЛЕДВАТ ТРУДНОСТИ, НЕЩАСТИЯ, БОЛЕСТИ И МЪКИ ОЩЕ В ТОЗИ ЖИВОТ, А ПОСЛЕ НЕПРЕКЪСНАТ ПРЕСТОЙ СРЕД ПЛАМЪЦИТЕ НА АДА, КОЙТО Е СЪЧЕТАН С НЕПРЕСТАННО ВЪТРЕШНО РАЗЯЖДАНЕ ОТ ГОЛЯМ НЕЗАСПИВАЩ ЧЕРВЕЙ. При това трябва да се има предвид, че въпреки външното въздействие на адовия огън човека никога не изгаря, а се гърчи в страшни мъки, а също и че въпреки вътрешното му ядене от големия червей няма никога изяждане и край на неописуемия ужас. И всичко това, според свети Макарий Велики, се случва в непрогледен мрак, защото адовия пламък не е като веществения, а от друго естество.

Това е наказанието според Църковния закон, който казва:

"Който пренебрегва което и да е Църковно Предание, писано или неписано на него Анатема (Деяние 7 на Седми вселенски събор)".

Защо се случва това и кой е виновника:

В понеделника следващ първа Неделя след Деня на Света Троица (старозаветната Петдесетница) започва

Апостолския пост. Той продължава до неподвижния празник на свв. първовърховни апостоли Петър и Павел 12.07 (29.06 стар стил). Този постен период и последвалия го голям християнски празник абсолютно неправилно, побългарено и ХУЛНО са наричани съответно "петров пост" и "петровден", ЗАЩОТО ПОСТА И ПРАЗНИКА НЕ СА В ЧЕСТ САМО НА АПОСТОЛ ПЕТЪР. ТОЕСТ ПОБЪЛГАРЕНИТЕ ПОГАНСКИ ПОНЯТИЯ ПРЕНЕБРЕГВАТ И ИГНОРИРАТ ИМЕТО НА ПЪРВОВЪРХОВНИЯ АПОСТОЛ ПАВЕЛ, С КОЕТО ПРЕНЕБРЕГВАТ И САМИЯТ ИЗБРАЛ ГО ЗА ТАЗИ ДЕЙНОСТ БОГ.

През 2024 г. Апостолския пост започва на 01 юли. По време на поста, в сряда и петък трапезата е без олио и вино, в понеделник вторник и четвъртък – с олио и вино, а събота и неделя се разрешава и риба.

Интересното е обаче, че в новостилната българска еретическа църква поста е съкратен, тъй като новия календар измества събитията с 13 дни напред. Така Петров ден се празнува на 29 юни, вместо на 12 юли.

Най - тъжното е, че в някои години при приелата папския календар еретическа Б"ПЦ" (Българска "православна църква"), този пост НАПЪЛНО ИЗЧЕЗВА.

Например през **2024 г.**, при календарните "новатори" паметта на светите първовърховни апостоли Петър и Павел се пада в събота преди Неделята на Всички Светии и **по този начин постът е унищожен. Това ще се случи и през 2040 г. и т.н.**

Защо се получава така и маловажен ли е този въпрос ще видим по – надолу.

"Седем дни и повече" до празника на Петър и

Павел **всички верни** - **миряни и монаси** са **длъжни** да постанат, а непостещите **да бъдат отлъчени от общение с православните християни**". **Теодор Валсамон**

Ето и по-подробна информация, **СПОРЕД КОЯТО Е ВИДНО, ЧЕ ВСЕКИ, КОЙТО СИ Е ПОЗВОЛИЛ ДА ПРОМЕНЯ ИЛИ УНИЩОЖАВА ПОСТНИ ПЕРИОДИ, ОПРЕДЕЛЕНИ ОТ СВЕТОТО ПРЕДАНИЕ НА ЦЪРКВАТА (ТОЕСТ ОТ СВЕТИЯ БОЖИ ДУХ), СЕ Е ЛИШИЛ ОТ БЛАГОДАТ И СЕ Е ПОДХВЪРЛИЛ НА ОТЛЪЧВАНЕ И ВЕЧНО ПРОКЛЯТИЕ:**

Според много древно определение на нашата света Църква, водещо своето начало още от апостолските времена, в понеделник след Неделята на всички светии, която следва след Деня на Света Троица, започва постът, който носи названието Апостолски, тъй като служи за подготовка към великия празник в чест на светите първовърховни апостоли Петър и Павел, празнуващ се на 12 юли (29 юни по църковния календар). Тъй като началото му зависи от празнуването на Възкресение, в различните години той е с различна продължителност: при най-ранно празнуване на Възкресение – шест седмици, а при най-късно – седмица и един ден. Например през 2013 и 2024 г., поради сравнително късното празнуване на Възкресение Христово, псевдоправославните църкви, които скоро след Първата световна война въведоха новия стил, съвсем се лишават от този пост, защото по новия стил в тези години паметта на светите първовърховни апостоли Петър и Павел се падат в събота **преди** Неделята на Всички Светии и по този начин постът е **унищожен**. Същото се случва и винаги, когато Възкресение се пада на 3 май (20 април по църковния календар) и по-късно. **Тогава у новостилците Апостолския пост изчезва.**

Търпимо ли е такова явление?

В никакъв случай! За църковното установяване на поста в чест на свв. апостоли, които с пост и молитва се подготвяли за всемирната проповед на Евангелието се говори още в Апостолските постановления: ***"След Петдесетница празнувайте една седмица, а после постете."***

Справедливостта изисква и да се радваме при приемането на даровете от Бога, и да постим след утешаването на плътта" (кн. 5, гл. 19).

От IV век насам намираме множество светоотечески свидетелства, където се подчертава високото уважение, с което се е ползвал този пост сред християните от онова време. За него споменават свети Атанасий Велики и свети Лъв Велики.

Особено обстоятелствено и вразумително говори за смисъла и значението на Апостолския пост свети Лъв Велики: *"След продължителното празнуване на Петдесетница постът е особено необходим, за да очистим с подвиг нашите мисли и да се потрудим да станем достойни за даровете на Светия Дух"* (Слово 76).

"Възлюбени, след настоящето празненство", - говори той на друго място, - което Дух Свети е осветил със Своего слизание, обикновено следва всенароден пост, благодетелно установен за изцеряването на душите и телата и поради това изискващ ние да го преминем с подобаващо благоговение. Защото ние не се съмняваме, че след като апостолите се изпълнили с обещаната сила свише и Духът на истината се вселил в сърцата им, заедно с другите тайни на небесното учение по внушението на Утешителя им било преподадено също и учението за духовното въздържание, за да могат сърцата, очистени от пост, да станат способни да приемат благодатните дарования. Макар Всемогъщият със Своята помощ да бил винаги с Христовите ученици и началстващите във възникващата Църква да били управлявани от Бог Отец, Син и Свети Дух,

все пак те не трябвало да се сражават с предстоящите трудности, гонения и яростни заплахи от нечестивите в изнежено тяло и угоена плът. Защото това, което услажда външния човек, най-вече разрушава вътрешния и обратно, разумната душа толкова повече се очиства, колкото повече се умъртвява плътта. Затова и учителите, които чрез примера и наставленията си просветили всички чеда на Църквата, ознаменуваха началото на битката за Христа със светия пост, щото излизайки на бран срещу духовното развращение да имат оръжие във въздържанието, което би могло да умъртви греховните възжелания... Точно по тази причина е установен **неизменният** и спасителен обичай, след светите и радостни дни, в които честваме Господа, Който възкръсна от мъртвите, а след това се възнесе на небесата и след приемането на дара на Светия Дух да идва периода на поста. Този обичай усърдно трябва да съблюдаваме и заради това, щото в нас да пребивават тези дарове, които Бог днес дал на Църквата" (Слово 74).

"Този пост затова е заповядан", обяснява свети Лъв, "за да ни предпази от небрежност, в която много лесно можем да паднем заради дълговременното разрешение за храната, от която сме се ползвали, тъй като ако нивата на нашата плът не се обработва постоянно, тя лесно може да започне да ражда тръни и бодили и да принася плод, който не се събира в житници, а е обречен на изгаряне" (Слово 4).

А ето как говори за установяването на Апостолския пост блаж. Симеон Солунски: "Постът на Светите Апостоли е установен в тяхна чест, защото чрез тях ние сме се сподобили с огромно множество блага и за нас те се явили деятели и учители, учещи ни на пост, на послушание дори до смърт и на въздържание. За това против волята си свидетелстват и латиняните, почитайки апостолите с пост в деня на тяхната памет. Но ние съгласно с Апостолските постановления съставени от Климент, след

слизането на Светия Дух празнуваме една седмица, а в следващата след нея с пост почитаме предалите ни завета за поста апостоли" (Отговори на някои въпроси).

Всичко гореизложено, както виждаме, новостилците презряли, пренебрегвайки дори анатемата.

Всички истинно вярващи християни, за които "християнството" не е само празно название, лишено от вътрешно съдържание, а действително следване на евангелското учение, изискващо подвиг, трябва да помнят, че **въвеждането на новия стил** в Православната Църква е само една от поредицата реформи замислени от печално известния Константинополски патриарх **Мелетий IV**. Сред тези **реформи** наред с новия стил се споменават и до днес се лелеят в **мечтите** на модернистите, обладаващи един дух с нашите "живоцърковници" и "обновленци": женен епископат, второбрачие за духовенството, премахване на монашеството, премахване на постите, съкращаване на богослужението, разрешаване на светско облекло и външен облик на духовенството и т. н.

Не е ли ясно за всеки, гледащ с трезв поглед на нещата християнин, че всички тези **реформи**, заедно с **новия** стил, чрез който бил фактически намален и премахнат един от постите, са необходими, **за да бъде заличен в християнството заповяданият от Самия Спасител Христос "тесен път" и да бъде установен "широк и просторен път", водещ към погибел?**

Кой тогава се явява вдъхновител на тези реформи?

Още по темата: **[Отстъплението от вярата наречено "нов стил"](#)**

[Против ереста на новостилието](#)

[Хронология на отстъплението от Бога](#)

ЗА СВЕТИТЕ АПОСТОЛИ ПЕТЪР И ПАВЕЛ

Бог избра онова, що е безумно на тоя свят, за да посрами мъдрите

(1 Кор. 1:27)

Благослови, отче!

Благочестиви християни! Виждате ли какви неукни хора избра Бог за проповедници на Неговото учение? Те бяха рибари и неизвестни, слаби и сиромаси, и като ги укрепил, Той ги изпрати срещу толкова силни царе и страшни мъчители, и срещу толкова народи. Но за всемогъщата Божия сила бе възможно и лесно да направи това.

Християни! Малко ли царе и князе, малко ли богати, силни, мъдри и разумни хора имаше тогава по света? Но защо Бог не избра някои от тях за това служение? „О, каква бездна богатство, премъдрост и знание у Бога! (Рим. 11:33). Стоят фарисеите, мъдри и учени хора, разширяват своите хранилища и правят големи полите на дрехите си“ (Мат. 23:5). Седят първосвещениците на църковните тронове, гърмят звънци по дрехите им, лъщят по тях златоткани одежди. Срещат се по улиците съдии и князе, от които хората от простолюдието треперят. Но Божията премъдрост ги отмина, като недостойни, а избра обикновените рибари, митарите и други подобни, на които повери управлението на Своята Църква. Бог избра неуките и слабите на света, за да посрами мъдрите и силните, които се мислят за големи и разумни. Защото по света има мнозина, които, щом се видят в някое достойнство, богатство или в някоя друга слава, им се струва, че не са родени от майка, че тялото им не е от земна пръст. Струва им се, че няма никой, който да би могъл да им даде отговор или да застане срещу тях. За това Бог избра неуките, за да посрами

тяхното високоумие, та всеки да разбере, че Бог е за всеки човек, а човек без Бога е нищо. Примерите за това са безброй.

Спомнете си за асирийския военачалник Олоферн. Той си мислел, че дори целият свят да излезе срещу него, пак не ще може да го победи, а Бог, за да се присмее на неразумната му лудост, не вдигнал срещу него якия Самсон или някой силен цар, а опълчил срещу него една слаба жена, сама, без войска, и положил главата му в слабите ѝ ръце (вж. Иудит. 13:6-8).

Спомнете си как бе посрамен страшният филистимски исполин Голиат, когато младият юноша Давид го уби без оръжие, само с един малък камък (вж. 1 Царств. 17:49-51). Както и Моисей с пастирските си речи победи египетските философи и тяхната мъдрост (вж. Изх. 7-9 гл.). Така и Геден с триста души победи безбройните мадиамци (вж. Съд. 7 гл.). За това после Бог казал на Геден: „Казах ти да излезеш с триста души срещу мадиамците, за да не би после евреите да кажат, че със собствени сили са победили враговете си, и да не би ти да кажеш, че собствената ти ръка те е избавила“.

Също такава непобедима сила виждаме и в тази двоица свети апостоли, с които Бог посрами световната мъдрост, като ги издигна на проповедническо седалище, защото нито философите, нито риторите можаха да им излязат настреща. Поради което апостол Павел се чудел и казвал: „Де е книжовникът? Де е изследователят на този век? (1 Кор. 1:20). Защо не се покажат?“. Ето че Бог показва глупава светската мъдрост и отхвърли разума на разумните, за да не кажат другояците, че Христос е утвърдил Църквата Си с насилие и че църковните основи наистина не биха могли да бъдат толкова здрави и славни, ако не бяха укрепнали за кратко време от такива слаби, неучи и бедни хора, които Бог бе избрал, и щом ги повика, те незабавно тръгнаха след Него.

Спомнете си, колко готов бил апостол Петър да се покори на

Божията воля. Защото когато двамата с брат си Андрей ловели риба в Галилейско море (виж Мат. 4:18, Марк. 1:16) и Христос отишъл при тях и им рекъл: „Оставете мрежата и вървете след Мене да ви направя ловци на човеци“, Петър веднага оставил всичко и тръгнал след Христа (вж. Мат. 4:18-20, Марк. 1:16-18).

Но послушайте, за да видите как Бог призова и апостол Павел. Когато той отивал в Дамаск с гняв да търси християни и колкото намери там да проповядват Христовото име, да ги доведе вързани в Иерусалим, изведнъж го огряла светлина от небето и чул глас от облак, който му казал: „Савле, Савле, що Ме гониш?“. Това бил Христовият глас. И Павел, щом чул този глас, бързо променил мисълта си и рекъл: „Господи, какво да направя? Какво ми заповядваш? Готов съм да изпълня волята Ти“ (вж. Деян. 9:1-6). Виждате ли колко бързо се обърнал Павел, щом Бог го повикал? А ние слушаме толкова думи и предупреждения, получаваме от Бога толкова наказания и пак не се отказваме от лошите си дела. Павел от една дума: „Защо Ме гониш?“, веднага от гонител станал апостол, от враг приятел на Христа. И нито скръб, нито притеснение, нито глад, нито гонение, нито дълбочина, нито височина, нито смърт, нито живот могат да го отлъчат от Христа (вж. Рим. 8:35, 38, 39).

А Петър покръстил много евреи, построил църква в Антиохия и проповядвал Христовата вяра на елините и в Понт, Галатия, Кападокия, Асия и Витания, а най-накрая го разпнаха в Рим с главата надолу за Христа.

А свети апостол Павел се трудел неуморно за Христовата Църква. Понасял нощен студ и дневна жегата. Мъчел се до кървава пот за целия свят и довеждал до благочестие евреи, елини и най-дивите варвари.

Християни! Светите апостоли претърпели толкова трудове за

Христа Бога, ами ние кога ще почнем да служим на Бога? Ето, остаряхме и натежахме. Но виждаме, че Петър и Павел се трудили до дълбока старост, обикаляли села и градове и проповядвали Христовото Евангелие. Колко хули и гонения претърпели от неразумни хора, колко глад, колко жажда, но пак не отпаднали духом, защото имали твърда като камък вяра, с която уловили целия свят, довели го до Христа Бога и създали църкви по целия свят. Наистина, не е толкова чуден Ноевият ковчег, който плавал, без да се подхвърли на бедствие, не са толкова чудни тримата момци, които не изгоряха във вавилонската пещ, не са толкова чудни евреите, които преминаха през морето, като по суша, колкото е чудно основаването на Христовата Църква. Защото в сравнение с еврейския и елинския народ Христовата Църква отначало била, като синапово зърно спрямо някое голямо дърво, но това синапово зърно толкова се разплодило и разпространило, че изпълнило цялата земя (ср. Марк. 4:31, 32).

О, чудно нещо! Помислете, съществува ли сега страна, в която да не знаят за Христовото име? Нали и в далечните Америка, Арабия, Индия, Азия и Африка и по всички земни краища са чували за Неговото име. А как е било в древността? Прочетете тогавашната история и ще видите, че тогавашните хора не са знаели нито началото, нито края си, търсели са, като безумни божество в крокодили, в бикове, в кучета, в лук и чесън. Имали голямо множество идолски богове и били толкова заблудени, че не искали нито да чуят, нито да знаят за истинския Бог. Защото дяволското царство беше укрепено по целия свят от толкова хилядолетия на Богомерзко идолопоклонство. А с Божията помощ то бързо падна и на неговото място се въздигна поклонението на истинския Бог. О, чудно нещо! Сега е трудно да обърнеш един грешник от лошия му навик. А тогава колко лесно е било да се обърнат толкова множество хора, които били закоравели в това

Богоомразно идолослужение. Наистина голямо чудо! Знаете, че онзи свиреп змей от Откровението свалил с опашката си голяма част от небесните звезди, но не по мирен начин, а с меч и убийство (вж. Откр. 12:3, 4). Така и арианската вяра се бе разпространила за известно време, но с помощта на царска сила. А Христос заповядал на апостолите да не носят нито нож, нито тояга (вж. Мат. 10:10, Лук. 9:3), когато изграждат Христовата Църква, когато и самите царе бяха врагове на тази вяра и се мъчеха да я смажат, така че за нея дори да не се чува по света. И самите бащи убиваха без милост чедата си, и брат предаваше брата си на смърт. Когато християните понасяха голямо тегло от нечестивите царе и мъчители като: Нерон, Траян, Адриан, Валериан, Диоклетиан и мнозина други, които бяха големи врагове на християнската вяра, около триста години преди времето на благочестивия цар Константин.

Но спомнете си колко страшни мъчители се опълчиха против Христовата Църква и по-късно. Те проливаха християнска кръв, като вода, затворите бяха пълни с невинни хора, тела на мъченици се търкаляха по градовете, защото дяволът се мъчеше да изкорени напълно християнската вяра. Но тя още повече укрепваше и се разпространяваше, като лоза, която, колкото повече се обрязва, толкова повече плод дава. Човеците я гонели, а тя цъфтяла, притеснявали я, а тя растяла, нападали я, а тя побеждавала, и гонителите изчезнали, като дим (Пс. 67:3). Едни загинали от своя меч, други изгорели в плевня, трети загинали по време на война, а четвърти загинали от друго Божие наказание.

Ето с какъв Промисъл Бог утвърди и разпространи Своята Църква, за да цъфти тя като крин между тръни (Песен на песн. 2:2). Макар днес тя да е силно намаляла и катакомбна, да има множество явни и скрити гонители, "ОФИЦИАЛНО" ИКУМЕНИЧЕСКО ЛЪЖЕПРАВОСЛАВИЕ, секти, ереси,

зловерие и външни врагове, Тя няма да погине, защото Сам Бог Я пази. Дяволът винаги гони Божията Църква и щом види, че сам не може да и навреди с явни гонения, тогава надига различни ереси, безсъвестни и неразумни хора да я гонят с хулното си учение. Църквата никога не остава лишена от Божията помощ, но помощта идва скоро, по начин, който умът ни не може да постигне.

Затова трябва винаги да благодарим на Бога и да Го славим за милостивия Му Промисъл за нас, и да Му се молим по молитвите на днешните свети апостоли да изпрати милостта Си върху нас, грешните, и да ни избави от видимите и невидимите врагове, сега и винаги, и във вечните векове, Амин.

Житие, подвизи и страдание на светия славен и всехвален върховен апостол Петър († 67 г.)

Брат на първозвания Андрей, свети апостол Петър носил до призоваването му от Господ Иисус Христос името Симон. Той бил син на иудеина Иона от Симеоновото коляно, произхождал от Витсаида - незначително и малко известно градче в Палестина. Той взел за съпруга дъщерята на Аристовул - брат на свети апостол Варнава, и имал от нея деца: един син и една дъщеря. Симон бил човек доверчив и необразован; проникнат от страх Божий, той спазвал всички заповеди на Господа, ходейки пред Него без порок във всичките си дела. Симон се занимавал с риболов; с този труд на ръцете си, като беден човек, печелил препитанието за своето семейство, изхранвайки жена, деца, тъща и своя престарял баща Иона. Братът на Симон - Андрей, като пренебрегнал суетата на преходния свят, избрал пътя на безбрачния живот: той отишъл край река Йордан при свети Иоан Кръстител, който

проповядвал за покаянието, и станал негов ученик. Като слушал свидетелстването на своя учител за Месията Христос, и особено като чул думите: ето Агнецът Божий, Андрей оставил Иоан и заедно с другите ученици на Кръстителя последвал Господа, като Го попитал:

- Рави, къде живееш?

- Елате и ще видите - отговорил им Спасителят.

Те тръгнали и видели къде живее Той, и прекарали при Него този ден.

На следното утро Андрей дошъл при своя брат Симон и му казал:

- Ние намерихме Месията, Христос.

И го завел при Иисус. А Той като го погледнал, казал:

- Ти си Симон, син Ионин; ти ще се наречеш Кифа, което означава камък (Петър).

И на часа свети Петър се възгорял от любов към Господа, като повярвал в Него като в истински Христос, изпратен от Бога за спасението на света. Но той все още не напускал своя дом и не изоставял занаята си, понеже набавял на своите домашни необходимото, за да преживеят; заради престарелия им баща, в това понякога му помагал и неговият брат Андрей; така живели до момента на призоваването им от Господа за апостолско служение.

Веднъж, след затварянето на Иоан Кръстител в тъмница, Господ Иисус Христос минавал покрай Галилейското море (то е известно още под името Тивериадско море или Генисаретско езеро) и като видял Петър и Андрей да хвърлят мрежата си в морето им казал:

“- Вървете след Мене, и Аз ще ви направя ловци на човеци”.

Какви именно ловци на човеци искал да ги направи Господ - това Той предсказал посредством чудесния улов на риба. Като се качил в лодката на Симон-Петър, Христос му заповядал да хвърли мрежата си, на което Петър отговорил:

- Учителю! Ние се трудихме цяла нощ и нищо не уловихме; но заради Твоята дума ще хвърля мрежата.

Като направили това, те хванали много риба, и даже мрежата им се раздирала, което било духовен предобраз на апостолския лов - на апостолите предстояло да уловят много народи за спасение посредством мрежата на Божието слово. Като видял това чудо, Симон-Петър паднал в нозете на Иисуса и казал:

- Иди си от мен, Господи! Понеже аз съм грешен човек.

Той и всички, които се намирали там, били обзети от ужас от тази ловитба на риби, хванати от тях. В отговор на Петър, който приканил Господа да се отдалечи от него, Спасителят напротив - призовал го да Го последва:

“Върви след Мен - отсега ще ловиш хора за живот, подобно на това, както по-рано си ловил риба за смърт”. От този момент свети апостол Петър и брат му Андрей, както и останалите току-що призовани ученици последвали Христос. Господ обикнал апостол Петър заради неговото простосърдечие: Той посетил бедния дом на Симона, където изцелил с докосване на ръка неговата тъща, която лежала болна от треска. А когато на сутринта Господ станал и се отдалечил в пустинно място за молитва, Петър и тези, които били с него, като не могли да потърпят да бъдат и един час без Господа, Го последвали, старателно търсейки любимия си Учител; и като Го намерили, казали Му:

- Всички Те търсят, Господи.

И апостол Петър не се отделял от Господа, но неотстъпно бил край Него, наслаждавайки се на възможността да Го съзерцава и на Неговите слова “по-сладки и от мед”. Той бил очевидец на много и на велики чудеса, сторени от Господа, ясно свидетелстващи за това, че Христос е Син Божий, в Когото Петър вярвал без всякакво съмнение. И както със сърцето си вярвал “в истината”, така с уста изповядвал “за спасение”. Когато Господ дошъл в Кесария Филипова, Той попитал Своите ученици:

- За какъв Ме почитат хората, Мен, Сина Човечески?

Те казали:

- Едни за Иоан Кръстителя, други за Илия, а трети за Иеремия или за един от пророците.

Той им казал:

- А вие за кого Ме почитате?

Симон Петър отговорил:

- Ти си Христос, Синът на Живия Бог.

Господ удостоил това изповядване на истината, като облажил и обещал на свети Петър:

- Блажен си ти Симоне, син Ионин, защото не плът и кръв ти откриха това, но Моят Отец, Който е на небесата; и Аз ти казвам: ти си Петър, и на този камък Аз ще съзидам Моята църква, и вратата на ада не ще я надвие; и ще ти дам ключовете на Царството Небесно; и каквото свържеш на земята, то ще бъде свързано на небесата; и каквото опростиш на земята, то ще бъде разрешено на небесата.

Разпален от гореща любов към Господа, апостол Петър

желаел никакво зло да не Го сполети; затова, когато Господ предричал Своите страдания, той му противоречал, като казвал по незнание:

- Бъди милостив към Себе Си, Господи! Нека да не бъде това с Теб!

Макар тези думи на апостола и да не били угодни на Христа Иисуса, Който затова и дошъл, за да изкупи със Своето страдание човешкия род от погибелта, но въпреки това те били внушени от усърдната любов към Господа; освен това в тях се разкрило и незлобието на апостола: като чул укоряващите думи на Господа: “махни се от Мене, сатана! Ти Ми си съблазън”, апостолът не изпитал гневно раздражение и не се отдалечил от Спасителя Христос, но като се вслушал в порицанието с любов, с още по-голямо усърдие следвал Господа. Веднъж много от учениците, като не могли да разберат словата на Господа, казали за тях:

- Какви страшни думи! Кой може да слуша това?

И след това си отишли от Спасителя и вече не ходили с Него. Тогава Господ казал на “дванадесетте”:

- Не искате ли и вие да си отидете?

Симон Петър му отговорил:

- Господи! При кого да отидем? Ти имаш слова за вечен живот, и ние повярвахме и разбрахме, че Ти Си - Христос, Синът на Живия Бог.

Свети апостол Петър като имал такава вяра и усърдие към Господа, дръзнал веднъж да попроси позволение да се приближи към Него по водата. Господ не забранил това. Тогава апостол Петър, като излязъл от лодката, “тръгнал по водата, за да отиде при Иисус”. Но понеже до приемането на

Светия Дух нямал съвършена твърдост във вярата, той, “виждайки силния вятър, се изплашил, и като започнал да потъва, извикал:

- Господи! Спаси ме!

Иисус веднага прострял ръка, задържал го и му казал:

“- Маловеерецо! Защо се усъмни”?

Господ, като избавил светия апостол от потъване, избавил го и от маловерието, когато му казал:

“- Аз се молих за тебе, да не оскъднее вярата ти”.

Свети апостол Петър заедно с други двама ученици - Иаков и Иоан, се удостоил да види на Тавор откритата им слава на Господното Преображение и със своите уши да чуе гласа на Бог Отец, слязъл свише при Господа Иисуса. По този повод апостолът казва следното в своето послание:

- Ние ви възвестихме силата и пришествието на нашия Господ не като следвахме хитро измислени басни, а като станяхме очевидци на Неговото величие. Понеже Той прие от Бог Отец чест и слава, когато от великолепната слава към Него достигна този глас: “Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение”. И този глас, слязъл от небесата, ние чухме, когато “бяхме с Него на светата планина”.

Когато наближили доброволните страдания на Господа и Неговата кръстна смърт, апостол Петър проявил своята ревност по Бога не само на думи, когато казал:

- Господи готов съм да отида с теб и в тъмница и на смърт - но и на дело, когато извадил меч и отрязал ухото на Малх, слугата на първосвещеника. Макар Бог по Своя промисъл и да допуснал апостол Петър да падне в трикратно отричане от Христа, нашия Господ и Спасител, но той се вдигнал и

поправил чрез истинско покаяние, и горчиви сълзи. Свети Петър пръв от всички апостоли се сподобил да види възкръсналия господ Иисус Христос, както повествува за това свети евангелист Лука: “Господ наистина възкръснал и се явил на Симона”; за това пише и свети апостол Павел: Христос “на третия ден възкръсна, според Писанията... и се яви на Кифа и след това на единайсетте”. Като видял Господа, свети Петър се изпълнил с неизказана радост, и получил от Него милостиво опрощаване на греха си. Трикратното отричане от Господа той изличил чрез трикратно изповядване на своята любов към Спасителя, отговаряйки на Неговия въпрос:

“- Симоне Ионин, любиш ли Ме?”

“- Господи! Ти знаеш, че Те обичам!”

И Спасителят Христос възстановил Петър в апостолското достойнство, като го направил пастир на словесните овци и му връчил ключовете на Царството Небесно.

След възнесението на нашия Господ Иисус Христос Петър, като върховен сред апостолите, станал пръв учител и проповедник на Божието слово, като придобил за един час за Христовата Църква над три хиляди повярвали души. При това той проявил и велика чудодейна сила. Като влязъл в храма за молитва с Йоан, апостол Петър видял един куц по рождение човек, който седял при вратите на храма, наречени червени. Човекът поискал от тях милостиня. Петър и Йоан, като се вгледали в него, казали:

“- Погледни ни.”

И той напрегнато се вгледал в тях, надявайки се да получи нещо. Но Петър казал:

“- Сребро и злато нямам; а каквото имам, това ти давам: в името на Иисуса Христа Назорея стани и ходи!”

И като го хванал за дясната ръка, го вдигнал; изведнъж неговите стъпала и колена оздравели, той се изправил и започнал да ходи, и влязъл с тях в храма, ходейки и скачайки, като възхвалявал Бога.

Чрез това чудо и проповедта на апостол Петър се обърнали към Христа около пет хиляди човека. Свети Петър умъртвил за светотатството и лъжата към Светия Дух посредством словото си жителите на Иерусалим - Ананий и жена му Сапфира. В Лида той изцелил разслабения Еней, който се намирал на легло в продължение на осем години, като му казал:

“- Енее! Иисус Христос те изцелява”!

В Иопия той възкресил умрялата девица Тавита. И не само ръцете и думите му били чудотворни, но дори и сянката му изцелявала: “тъй че изнасяха болните на улицата и ги слагаха на постелки и одъри, та, като минава Петър, поне сянката му да осени някого от тях”.

- А когато “цар Ирод вдигнал ръце срещу някои от членовете на църквата (в Иерусалим), за да им стори зло” и като убил с меч Иаков, брата на Иоан, хванал свети Петър и го хвърлил в тъмница, като го оковал в две вериги, а през нощта ангел Господен го освободил от оковите и от затвора. Апостол Петър пръв отворил вратата на вярата за езичниците, като кръстил в Кесария римския стотник Корнилий след видението на спускащо се от небето платнище, пълно с четириноги и гадина, и гласа, заповядващ на Петър да заколи всичко това и да яде от него, като не счита за нечисто това, което Бог е очистил; това видение било знамение за обръщането на езичниците към Христа. Свети апостол Петър изобличил Симон влѣхва, самарянина, който лицемерно приел кръщение и искал с пари да купи дара на Светия Дух:

- Твоето сребро - казал апостолът на Симон влѣхва - да

погине заедно с тебе, задето си помислил да получиш дара Божий с пари. “Ти нямаш дял, ни жребие в тоя дар, защото сърцето ти не е право пред Бога; и тъй, покаяй се” за този свой грях и се моли на Бога: може би ще ти се прости помисълът на твоето сърце, понеже те виждам изпълнен с горчива жлъч и в оковите на неправдата.

Споменатите тук и други деяния на свети апостол Петър по-подробно са изложени в светото Евангелие и в книгата “Деяния на светите апостоли”, които постоянно се четат за вярващите в храмовете. Затова не е необходимо, предвид краткостта на словото ни, да взимаме подробно всичко от книгите на Свещеното Писание, което се отнася за свети апостол Петър; тези книги би трябвало да са добре познати на православните християни.

От Иерусалим свети Петър отишъл в Кесария Стратонийска, където поставил епископ от съпътстващите го презвитери; изцелил много хора в Сидон и като поставил епископ и тук, той пристигнал и извършил същото в Берит; след това отишъл в Бивла, и оттам в Трипол Финикийски, където отседнал у един мъдър мъж Марсон, когото ръкоположил за епископ на верните в този град. От Трипол той стигнал в Ортосия; след това в Антарда, после на остров Арадос, по нататък във Валанея, Понт и Лаодикия; в Лаодикия той изцелил множество болни, изгонил бесовете от обладаните от нечисти духове и обединил в църква верните, като им дал епископ. От Лаодикия свети Петър отишъл в Антиохия, град в Сирия, където Симон влѣхв се криел от изпратените от римския император Клавдий войници, които трябвало да го заловят; като научил за пристигането на апостол Петър, Симон избягал в Иудея. В Антиохия Петър изцелил много болни и след като им проповядвал за Единия Бог в три лица, поставил епископите: Маркиан за Сиракуза в Сицилия и Панкратий за Тавромения. От Антиохия Петър отишъл в Тиниан Кападокийски, откъдето

се отправил за Анкира Галатийска, където възкресил мъртвец и устроил църква, като огласил мнозина, кръстил ги и им поставил епископ. Като напуснал Анкира, той се отправил за Синоп Понтийски, а оттам отишъл в Амасия, намираща се в центъра на Понтийската земя. След това, като останал в Гангра Пафлагонска, Клавдиопол Гонориадийски и Витинийска Никомидия, светият апостол се установил в Никея. Като възнамерявал да отиде в Иерусалим за празника Пасха, той се върнал от Никея по обратния път, отишъл в Писимунт, а после в Кападокия и Сирия. Отново посетил Антиохия и накрая стигнал в Иерусалим. По време на неговия престой тук дошъл апостол Павел, който вече от три години се бил обърнал в Христовата вяра, както съобщава за това в посланието си до Галатяните: “подир три години възлязох в Иерусалим да се видя с Петра, и преседях у него петнайсет дена”.

Като усвоил за това време църковните установления, Павел пристъпил към делото, за което бил призван; а апостол Петър отново посетил Антиохия, където поставил за епископ Еводий; след като пристигнал в Синад, град във Фригия, той се отправил оттам за Никомидия; там поставил за епископ Прохор, който и след приемането на епископството следвал свети Йоан Богослов. От Никомидия отишъл в Илион, хелеспонтски град- светият апостол поставил тук за епископ стотника Корнилий и се върнал в Иерусалим. Тук Господ Иисус Христос се явил на апостол Петър във видение и му казал:

- Петре, стани и иди на запад: настана време той да бъде просветен от твоята проповед; Аз ще бъда с теб.

В това време Симон влѣхва вече бил заловен от войниците, които го търсили и те го довели в Рим, за да бъде наказан за делата си. Но той, като помрачил умовете на мнозина,

посредством вълшебната хитрост, така ги измамил, че не само не претърпял наказание, но даже от мнозина бил счетен за бог. Този предтеча на сатаната дотолкова изумил със своето вълшебство дори самия кесар Клавдий, че изваяли статуя на влѣхвата и тя била поставена между двата моста на Тибър със следния надпис: "На светия бог Симон." За това подробно пише Иустин и Иринеи. Но нека ние да се върнем към предишното слово. Великият Петър, като възвестил на братята за видението, което имал, се простил с тях и отново отишъл в Антиохия, където заварил апостол Павел. Тук той поставил за епископи: Урбан на Тарс, Епафродит на Левкия Адриатийска, Апелий, брат на Поликарп в Смирна и Фигел на Ефес; за Фигел казват, че той като се отклонил от правия път, влязъл в общение със Симон. От Антиохия Петър дошъл в Македония, където също поставил епископи: Олимп на Филипяните, Иасон на Солуняните и Сила на Коринтяните, когото намерил при апостол Павел. Като поставил в Патра за епископ Иродион, Петър отплувал за Сицилия и като пристигнал в Тавромения, за кратко се установил при Панкратий, мъж, твърде красноречив: като огласил и кръстил тук Максим и го поставил за епископ, той се отправил за Рим.

В Рим апостол Петър по площади и домове ежедневно проповядвал за Единия Бог - Всемогъщия Отец, и за Единия Господ Иисус Христос, Сина Божий, Бог истинен от Бог истинен и за Единия Свети Дух, Господа Животворящия; и той привлякъл към Христовата вяра мнозина, като чрез светото кръщение ги избавил от прелестта на идолопоклонството. Като видял всичко това, Симон влѣхв не искал да мълчи и да таи своята злоба към свети Петър - той счел себе си за посрамен от проповедта на апостола, чрез която неговата слава се срутила; и започнал открито да пречи на истинското учение на апостола със своите лъжливи слова и дела, - без всякакъв срам той спорел с него посред града. Влѣхвата прелъстявал народа,

като го подтиквавал към разни мечтания; той показвал привидения около себе си, за които разправял на народа, че това са душите на умрели хора; показвал и възкръснали от мъртвите, които му се кланяли като на бог: изцелявал хроми, като им възвръщал способността да ходят и да тичат. Но всичко това не било действително, а привидно, подобно на митичния Протей, който се видоизменял по различен начин: ту явявайки се с две лица, ту след известно време превръщайки се в коза, змия, птица или, уподобявайки се на огън, с една дума, възприемайки всевъзможни форми за прелъстяване на безумните. Но достатъчно било за великия Господен апостол да погледне към делата на Симон и на часа магьосничествата му се изпарили.

За борбата на свети апостол Петър със Симон влъхва повествуват При ологът и Великите Чети-Минеи:

Когато свети Петър дошъл в Рим и разбрал, че Симон се назовава Христос и върши пред очите на народа велики чудеса, той, горящ от ревност по истинския Бог, се отправил към дома на Симон, пред чиито врати намерил голяма тълпа хора; те пречели на апостола да влезе в дома. Тогава свети Петър казал:

- Защо ми пречите да отида при влъхвата измамник?

- Той не е влъхва - отговорили от тълпата, - но е могъщ бог; той е поставил край вратите си стража, която знае човешките помисли.

С тези думи показали на светия апостол черното куче, лежащо при вратите, като отбелязали:

- Това куче умъртвява всички, които мислят за Симон неверни неща.

- Аз казвам истината за него - потвърдил свети Петър, -

Симон е от лукавия.

След това, като се приближил към кучето, апостолът казал:

- Иди и предай на Симон, че Петър, Христовият апостол, иска да дойде при теб.

Песът тръгнал и с човешки глас предал на Симон това, което му заповядал свети апостол Петър. Всички, като чули кучето да говори, се ужасили. Симон, на свой ред, изпратил същото куче с думите:

- Нека тук влезе Петър.

Когато светият апостол влязъл в дома, Симон започнал своето магьосничество пред народа и пред погледа на свети Петър. Светият апостол с помощта на Христовата сила сторил големи чудеса. Какви именно? Древният църковен историк Егезип, живял по времето на апостолите, от многото чудеса споменава следното. В Рим младият син на една благородна вдовица от царски род починал, а майка му плакала безутешно за него; тези, които ѝ съчувствали, си спомнили, че Петър и Симон влѣхва възкресявали мъртъвци; и повикали Петър, а други - Симон. На погребението на юношата се събрали много знатни хора и народ. И светият апостол Петър казал на Симон влѣхва, който се големеел пред целия този народ със своята сила:

- Който от нас възкреси този мъртвец, неговото учение трябва да бъде признато като истинно.

Народът одобрил решението на апостола. Симон, като се надявал на своята вълшебна хитрост, се обърнал към народа:

- Ако аз възкреся мъртвия, ще убиете ли Петър?

- Жив ще го изгорим пред собствените ти очи! - закрещял народът.

Като пристъпил към одъра на умрелия, Симон започнал своето вълшебство и със съдействието на бесовете постигнал повдигането на главата на мъртвеца. Народът започнал да крещи, че юношата е жив, и че е възкръснал. И без да губят време, искали да изгорят Петър. Апостолът, като дал знак с ръка, ги помолил да замълчат и като настъпила тишина, казал:

- Ако юношата наистина е жив, то нека да стане, да проговори и да ходи; но докато не видите това, не се съмнявайте, че Симон ви прелъстява със своите вълшебства.

Симон дълго обикалял около одъра, призовавайки бесовската сила, но неуспешно; тогава той искал да избяга от срам, но народът го задържал. А свети апостол Петър, истинският чудотворец, който възкресил Тавита и направил много други славни чудеса, стоял назад, издигнал очи и ръце към небето и започнал да се моли:

- Господи Иисусе Христе, Който си ни заповядал в Твое име да възкресяваме мъртъвци, моля Те, съживи този юноша, та стоящите тук да познаят Теб, истинския Бог, и да разберат, че няма друг освен Теб, Живеещия и Царстващия с Отца и Светия Дух во веки. Амин.

След тази молитва той извикал към мъртвеца:

- Младежо! Стани - моят Господ Иисус Христос те изцелява и възкресява!

И мъртвият на часа отворил очи, вдигнал се и започнал да се движи и говори.

Маркел Римлянинът, който отначало бил ученик на Симон вълхва, а впоследствие, просветен от апостол Петър в светата вяра и светото кръщение, допълва това повествование на Егезип. В своето послание към светите мъченици Нерион и Архилай, Архилай споменава за юношата, възкресен от светия

апостол:

Юношата, като паднал в нозете на свети Петър, възкликнал:

- Аз видях Господа Иисуса да заповядва на ангелите да ме върнат, по твоята молитва, на моята вдовстваща майка.

Тогава целият народ започнал да вика:

- Един е Бог и няма друг, освен изповядвания от Петър!

А Симон влѣхва избягал, като с бесовска сила придал на главата си кучешки вид; въпреки това народът го хванал, даже искали да го пребият с камъни, а други да го изгорят. Но апостол Петър, като се възпротивил, казал:

- Нашият Господ и Учител не ни е заповядал да отвърщаме на злото със зло, пуснете го, нека иде където иска; достатъчен му е срамът, позорът и осъзнаването на безсилието на собственото му вълшебство.

“Освободеният Симон, предава Маркел, дойде при мен, предполагайки, че аз нищо не знам за случилото се чудо. Симон завърза за вратите на дома ми с желязна верига едно грамадно куче и ми каза:

- Ще видя дали Петър ще дойде при теб, както обикновено.

И след час до вратата се приближи Петър, отвърза песа и му каза:

- Иди и кажи на Симон влѣхва; престани да прелъстяваш с бесовската си сила хората, за които Христос проля Своята Кръв.

Кучето отишло и предало на Симон думите на апостола, подобно на човешко същество. “Като чух това (казва Маркел), аз побързах да посрещна Петър и го приех с почит в дома си; Симон и песа изгоних навън. Кучето, без да навреди на друг,

се хвърли върху самия Симон и като го захапа, го повали на земята. Като видя това през прозореца, Петър забрани на песа, в името Христово, да се докосва до тялото на Симон. И кучето, без да докосва тялото на мага, скъса цялата му дреха, тъй че той остана напълно гол. При вида на това народът крещеше на Симон, като му се надсмиваше и го биеше; а след това го изгониха от града заедно с песа му. От срам Симон цяла година не се показва в Рим, докато приемникът на Клавдий - Нерон, нечестив цар, не чу от зли хора похвалите им за злобния магьосник. Нерон откри Симон, много го обикна и го направи свой приближен приятел.”

Освен това Прологът и Великите Минеи разказват следното за Симон влъхва.

Симон влъхва заповядал да го посечат с меч, като обещал да се възкреси на третия ден; вместо себе си под меча той поставил овен, като му придал способността да изглежда като човек; така вместо мага всъщност бил посечен овенът. Свети Петър, като отблъснал бесовското коварство, изобличил лъжата на Симон: всички видели, че е отсечена главата не на Симон, а на някакъв овен.

За окончателната победа на свети Петър над влъхвата, погубила последния, всички единодушно предават следното:

Като не бил в състояние по никакъв начин да победи свети апостол Петър и не понасяйки вече срама и унижението, влъхвата обещавал да се възнесе на небето. Като събрал всичките си подчинени бесове, които вярно му служели, Симон с лавров венец на главата дошъл в центъра на Рим и като се изкачил върху едно високо здание, започнал да говори гневно на народа:

- Понеже вие, римляни, досега упорствате в своето безумие, и като ме изоставяте, следвате Петър, то затова аз ви

напускам; вече не ще защитавам града, но ще заповядвам на моите ангели да ме вземат на ръце и пред очите ви ще се възнеса при моя отец на небето, откъдето ще ви изпратя големи наказания за това, че вие не се вслушахте в моите думи и не повярвахте на моите дела.

Като казал това, влѣхвата плеснал с ръце и се хвърлил във въздуха; поддържан от бесовете, той започнал да лети по въздуха, издигайки се нагоре. Хората, изумени, си казвали един на друг:

- Това е Божие дело - да лети с тяло по въздуха!

Великият апостол Петър започнал високо, на всеослушание да се моли на Бога:

- Господи Иисусе Христе, Боже мой! Изобличи прелестта на този маг, за да не се съблазнят вярващите в Теб!

А после той извикал:

- О, бесове, а на вас заповядвам в името на моя Бог: не го поддържайте повече, но го оставете там - във въздуха, където той се намира сега.

И бесовете веднага се подчинили на забраната на апостола, пуснали Симон от високото и окаеният влѣхва полетял към земята, както някога дяволът бил низвергнат от небето долу; и Симон, като паднал, се пребил. Народът, който станал свидетел на това, дълго възклищавал:

- Велик е Богът, проповядван от Петър, и наистина няма друг Бог освен Него!

Падналият влѣхва, макар и да бил целият разбит, по Божий промисъл бил още жив, за да се убеди в безсилието на жалките бесове и в своето собствено, да се засрами и разбере силата на Всемогъщия Бог. Той лежал на земята с раздробени

членове, изпитвайки невъобразими страдания, а на сутринта неговата нечиста душа се изтръгна с мъчение, като Симон я предал в ръцете на бесовете, за да я отнесат в ада при сатаната, техния баща. След падането на Симон апостол Петър се изкачил на високо място и като дал знак за мълчание с ръка, започнал да учи народа на познание за истинския Бог, като обърнал в Христовата вяра мнозина посредством своето продължително слово.

Цар Нерон, като узнал за позорния край на своя приятел, извънредно се разгневил на свети Петър и искал да го убие. Но разгневеният цар не веднага, а едва след няколко години изпълнил своето злобно намерение към свети апостол Петър. След смъртта на Симон влѣхва, Петър останал в Рим не за дълго; като обърнал мнозина и ги кръстил, той създал църква и като поставил епископ в Лина, той отишъл в Таракина, където поставил за епископ Епафродит. Като отишъл в Сирмия, град в Испания, и ръкоположил там за епископ Епенет, той се отдалечил в Картаген, в Африка, където посветил в епископски сан Крискент. Като пристигнал в Египет, той поставил там за епископи: Руф в Тива със седемте порти, евангелист Марко в Александрия. След това по Божие откровение той отишъл в Иерусалим в деня на успението на Пречистата Дева Мария Богородица и отново се върнал в Египет. Като прекосил Африка, той пристигнал в Рим, оттам отишъл в Медиолан, и после във Фотикин, където поставил епископи и презвитери. Стигнал чак до Британия, той останал там дълго време, като привлякъл към Христовата вяра множество народ. В Британия на светия апостол Петър се явил ангел, който му казал:

- Петре! Наближава времето на твоего заминаване от този живот. Ти трябва да отидеш в Рим, където, след като претърпиш кръстна смърт, ще получиш достойно въздаяние от Христа Господа.

Като благодарил на Бога, той останал за няколко дни в Британия, утвърждавайки църквите, поставяйки епископи, презвитери и дякони. През дванадесетата година от управлението на Нерон, той пристигнал в Рим и поставил за помощник в църковното управление епископ Климент, макар и той да отказвал, като не желал да поеме върху себе си такова иго. Като зачел увещанията на апостола, Климент, като послушен син, преклонил шия под Христовия ярем и заедно със своя учител и останалите свещени мъже се впрегнал в колесницата на Божието слово. И много благородни и знатни мъже и жени в Рим се просветили във вярата и се кръстили. Цар Нерон имал две забележително красиви жени, които обичал повече от всичките си наложници. А те, като приели светата вяра, решили да водят целомъдрен живот и не искали да се подчиняват вече на похотливите желания на царя. Но той, бидейки безсрамен и ненаситен блудник, заради тяхното решение се разгневил на цялата църква на верните, а особено на апостол Петър, който бил виновникът за обръщането на посочените жени (освен това царят си спомнил и за смъртта на любимия си приятел - Симон влѣхва); и Нерон започнал да търси апостол Петър, за да го накаже със смърт.

Църковният историк Егезип съобщава, че когато търсили Петър, за да го убият, верните го умолявали заради ползата на мнозина, да се скрие и да се отдалечи от Рим. Апостолът не се съгласявал на това, желаейки да страда и да умре; вярващите с плач го молили да запази живота си, толкова нужен на светата Църква, обуреваема от беди сред неверните. Като склонил пред слъзните молби на цялото словесно стадо, Петър обещал да се отдалечи от града и през следващата нощ, като се простил с всички след общата молитва, тръгнал сам. И когато бил край градските порти, видял да го посреща сам Господ Иисус Христос; като Му се поклонил, свети Петър го попитал:

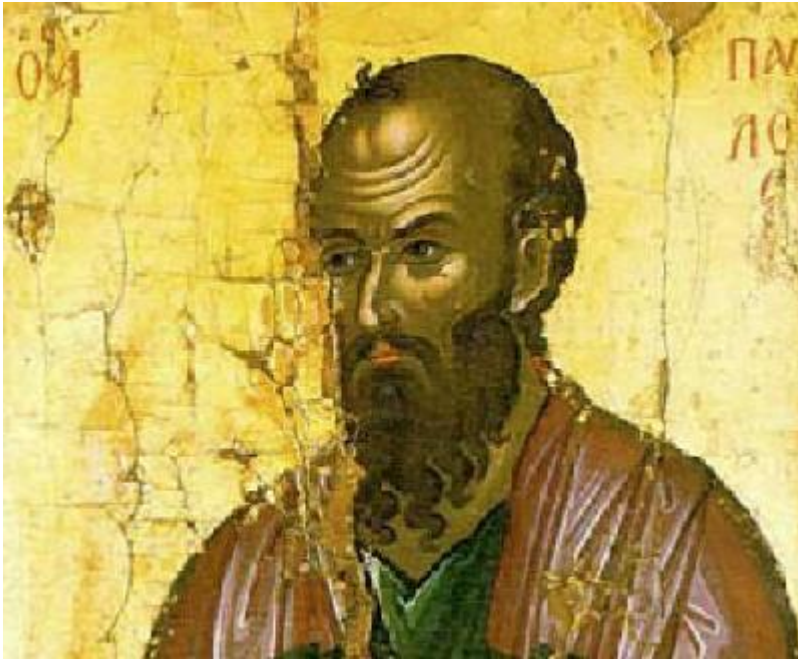
- Къде отиваш, Господи?

- Отивам в Рим, за да се разпъна отново - му отговорил Господ и станал невидим.

Изумен, апостолът разбрал, че Христос, страдащ в Своите раби, като в Свои собствени членове, иска да пострада в Рим и в неговото тяло. Затова той отново се върнал при верните и бил заловен от войниците, за да понесе смъртно наказание. Свети апостол Петър бил заловен не сам, а заедно с много от верните, сред които се намирал: Климент, Иродион, Олимп; техният мъчител ги осъдил на посичане с меч, а апостол Петър - на разпъване на кръст.

Като взели осъдените, войниците ги повели към мястото на наказанието; те пощадили Климент като царски родственик и го пуснали на свобода; Иродион и Олимп, които дошли заедно с апостол Петър в Рим заедно с много други вярващи, били убити с меч. Петър молил своите палачи да го разпънат надолу с главата, почитайки по този начин своя Господ, разпънал се на кръста доброволно, желаейки да преклони глава под Неговите нозе. Така загинал великият Господен апостол, прославяйки Бога с кръстна смърт: като претърпял големи мъки, причинени от гвоздеите в ръцете и нозете, той предал своята непорочна душа в Божиите ръце на 29 юни. Неговият ученик, свети Климент, като измолил тялото на апостола, го снел от кръста, измил го и като призовал останалите верни и светителите, го погребал с чест; също така предали на честно погребение и телата на пострадалите с него Иродион, Олимп и другите верни, славейки Христа Бога, с Отца и Светия Дух, прославян во веки. Амин.

**Житие, подвизи и страдание на светия
славен и всехвален върховен апостол
Павел († 67 г.)**

Свети апостол

Павел, наричан преди апостолското си служение Савел, бил евреин по произход, от Вениаминовото коляно; той се родил в киликийския град Тарс в семейството на знатни родители, живели преди това в Рим, а по-късно се

преселили в Тарс киликийски, които носили почетното звание на римски граждани, затова и Павел се наричал римски гражданин. Той бил сродник на свети първомъченик Стефан и (вероятно заедно с него) бил изпратен от родителите си в Иерусалим, за да изучава Моисеевия закон; там той бил сред учениците на известния учител Гамалиил. Негов другар в учението и приятел бил Варнава, който по-късно станал Христов апостол. Савел изучавал из основи закона на дедите си, станал велик негов привърженик и се присъединил към партията на фарисеите (строги ревнители на всичко, завещано от отците, и външно благочестиви).

По това време в Иерусалим и в околните градове и страни светите апостоли разпространявали Христовото благовестие; при тази тяхна дейност между тях и фарисеите и садукееите (те отхвърляли преданието и не вярвали в безсмъртието на душата), както и с всички иудейски книжници и законоучители, които упорито ненавиждали и преследвали Христовите проповедници, често възниквали продължителни спорове. И Савел ненавиждал светите апостоли, и даже не искал да чуе никаква проповед за Христа, надсмивал се на Варнава (който вече станал Христов апостол) и хулил Христа

Господа. А когато свети първомъченик Стефан бил пребит с камъни от иудеите, Савел не само не съжалявал за невинно пролятата му родна кръв, но дори одобрил убийството и пазил дрехите на иудеите, които убили Стефан. След това, като измолил пълномощие от архиереите и иудейските старейшини, той преследвал църквата (събранието на верните) с още по-голяма ярост, нахлувайки в домовете и залавяйки мъже и жени, които изпращал в тъмница. Като не бил удовлетворен от гонението срещу верните в Иерусалим и продължавал да сипе заплахи и смърт срещу учениците на Господа, той се отправил и в Дамаск с писма от първосвещеника до синагогите, та да може и там да издирва и залавя вярващи в Христа и да ги отвежда в Иерусалим. Това се случило по време на царуването на Тиберий.

Когато Савел вече наближавал Дамаск, изведнъж от небето го осияла светлина (тъй внезапно, силно и ослепително, че той паднал на земята) и в същия миг чул глас да му казва:

“- Савле, Савле, що Ме гониш?”

Той пък, напълно изумен, попитал:

“- Кой си Ти, Господине?”

А Господ казал:

“- Аз съм Иисус, Когото ти гониш. Мъчно е за тебе да риташ против ръжен”.

Савел с трепет и ужас попитал:

“- Господи, какво искаш да направя?”

И Господ казал:

“- Стани и влез в града; и ще ти се каже какво трябва да правиш”.

Изпаднали в ужас и войниците, съпътстващи Савел, и поразени от необикновената светлина, стояли вцепенени: те чули гласа, говорещ на Савел, а никого не видели.

Според заповедта на Господа, Савел станал от земята и нищо не виждал, въпреки че очите му били отворени: неговите телесни очи ослепели, но прогледнали духовните му очи. Съпътниците и помощниците на Савел го хванали за ръка и го завели в Дамаск; там той прекарал три дни, без да вижда нищо, и в чувство на разкаяние не ял и не пил, и единствено се молил непрестанно Господ да му открие Своята воля.

В Дамаск се намирал свети апостол Ананий, на когото Господ се явил във видение, заповядал му да намери Савел, живеещ в дома на един мъж на име Йуда, и да просвети телесните му очи, посредством докосване с ръка, а душевните - със свето кръщение.

Апостолът отговорил на това:

“- Господи, слушал съм от мнозина за този човек, колко зло е сторил на Твоите светии в Иерусалим; той и тук има власт от първосвещениците да върже всички, които призовават Твоето име.”

Но Господ му казал:

“- Иди, защото той Ми е избран съд, за да понесе името Ми пред народи, царе и синове Израилеви. И Аз ще му покажа, колко трябва той да пострада за Мое име”.

Свети Ананий, като се отправил според Господнята заповед и намерил Савел, възложил над него ръце: и на часа от очите му сякаш паднали люспи, изведнъж той прогледнал и като станал, покръстил се и се изпълнил със Светия Дух, Който го посветил в апостолското служение, и бил преименуван от Савел на Павел, и незабавно започнал да проповядва в

синагогите за Иисус, че Той е Син Божий.

И всички, които слушали, се удивили (от тази промяна в мислите на гонителя на Христовата Църква) и казали:

“- Не е ли тоя, който гонеше в Иерусалим призоваващите това име, и тук затова е дошъл, за да ги заведе вързани при първосвещениците?”.

А Савел все повече и повече укрепвал във вярата и довел до объркване иудеите, които живеели в Дамаск, като им доказвал, че Този е Христос (обещаният Месия). Накрая иудеите, разпалени от гняв към него, решили да го убият и пазели пред градските порти ден и нощ, за да не би да избяга. Христовите ученици, намиращи се в Дамаск с Ананий, като разбрали за намерението на иудеите да убият Павел, през нощта го спуснали в кошница от прозореца на един дом, допиращ се до градската стена. Като напуснал Дамаск, той не се отправил веднага за Иерусалим, но преди това отишъл в Арабия, както сам пише за това в посланието до галатяните:

“- Аз веднага се не съветвах с плът и кръв, нито възлязох в Иерусалим при ония, които преди мене бяха апостоли, но отидох в Арабия, и пак се върнах в Дамаск. Отпосле, подир три години, възлязох в Иерусалим да се видя с Петра”.

Като пристигнал в Иерусалим, свети Павел се стараел да се присъедини към учениците на Господа, но те се страхували от него, не вярвайки, че той вече е Господен ученик. А апостол Варнава, щом го видял и се убедил в неговото обръщане в Христа, се зарадвал и за ръка го завел при апостолите, а Павел им разказал как по пътя му се явил Господ, какво му казал Бог и как той - Павел, в името на Иисуса смело проповядвал в Дамаск. Светите апостоли се изпълнили с радост и прославили Господа Христа. А свети Павел и в Иерусалим се състезавал с иудеите и елинистите в името на Господа Иисуса и им

доказвал, че Иисус е Христос, предсказан от пророците.

Веднъж, докато стоял в църква и се молел, Павел неочаквано и не по своя воля изпаднал в изстъпление и видял Господа. Господ му казал:

“- Побързай та излез скоро от Иерусалим, защото няма да приемат твоето свидетелство за Мене”.

Павел пък отговорил:

“- Господи, те знаят, че аз затварях и биех по синагогите ония, които вярваха в Тебе; и когато се проливаше кръвта на Стефана, Твоя свидетел, там стоях и аз и одобрявах неговото убиване, като пазех дрехите на ония, които го убиваха”.

И Господ му казал:

“- Иди! Аз ще те пратя далеко - при езичниците”.

След видението свети Павел, макар и да желаел да остане още няколко дни в Иерусалим, утешавайки се от срещата и беседата с апостолите, но не можел: иудеите, с които той спорил за Христа, се разярили и искали да го убият. Като разбрали за това, иерусалимските християни го изпратили в Кесария и отам по море - в Тарс (в родното му място), където той и останал известно време, като проповядвал на съотечествениците си словото Божие.

По-късно там, по внушение на Светия Дух, дошъл Варнава и взел Павел със себе си в Антиохия Сирийска, знаейки за неговото предназначение да бъде апостол на езичниците; като проповядвали в синагогите цяла година, те обърнали мнозина към Христа и ги нарекли християни. А като изминала година, двамата свети апостоли, Варнава и Павел, се завърнали в Иерусалим и разказали на апостолите какво извършила Божията благодат в Антиохия и зарадвали твърде много

Христовата църква в Иерусалим. При това те донесли обилна милостиня от доброволни пожертвователи в Антиохия, в полза на живеещите в Иудея бедни братя, понеже по това време - при царуването на Клавдий, настанал голям глад, предсказан по особено откровение на Светия Дух от свети Ахав, един от 70-те апостоли.

Като излезли от Иерусалим, Варнава и Павел отново дошли в Антиохия. Когато те провели тук известно време в пост и молитви, в отслужване на Божествена литургия и в проповядване на словото Божие, благоугодно било на Светия Дух да ги изпрати на проповед при езичниците. Светият Дух казал на старейшините в Антиохийското събрание:

“- Отделете Ми Варнава и Савла за делото, за което съм ги призовал”.

Тогава презвитерите, след като постили и се молили, възложили над тях ръце и ги пуснали.

По внушение на Светия Дух, Варнава и Павел дошли в Селевкия и оттам отплували за остров Кипър (родината на апостол Варнава). Тук, като останали в Саламин, проповядвали Божието слово в иудейските синагоги и прекосили целия остров чак до Пафос, където те заварили някой си Елима (влъхва) иудейски лъжепророк на име Вариисус, който се намирал при проконсула Сергей Павел, разумен мъж и, както изглеждало, имал влияние над него. Проконсулт, като повикал Варнава и Савел, пожелал да чуе от тях словото Божие и внимавал в тяхната проповед. А магьосникът Елима, като им противоречал, се стараел да отвърне проконсула от вярата. Свети Павел, като се изпълнил със Светия Дух и устремил зора си към мага, казал:

“- О, ти, който си пълен с всякакво коварство и всякаква измама, дяволски сине, враго на всяка правда! Не ще ли

престанеш да изкривяваш правите Господни пътища? И сега ето, ръката Господня е върху тебе: ще бъдеш сляп и до някое време няма да виждаш слънцето”.

И изведнъж над влѣхвата се спуснал мрак и тъма, и той, обръщайки се насам-натам, търсел водач.

Тогава проконсулт, като видял станалото, напълно повярвал, като се чудел на Господнето учение. Заедно с него повярвали и много от народа, и събранието на верните се увеличило.

Като отплували от Пафос, Павел и намиращите се с него пристигнали в Пергия, която е в Памфилия, от Пергия заминали за Антиохия Писидийска. Тук те проповядвали за Христа, и когато привели мнозина към вярата, завистливите иудеи започнали да подстрекават началстващите в града хора, които били езичници, и с тяхна помощ изгонили светите апостоли от града и неговите околности.

Апостолите, като изтупали прахта от обувките си, отишли в Икония и като останали там достатъчно време, смело проповядвали, и обърнали във вярата огромно множество иудеи и езичници не само посредством проповед, но и със знамения и чудеса, които се извършвали от ръцете им; там те обърнали и светата дева Текла и я направили Христова невеста. А невярващите иудеи подбуждали езичниците и техните началници да се противят на апостолите и да ги пребият с камъни. Като разбрали това, апостолите се отдалечили в Ликаонските градове - Листра и Дервия и в техните околности.

Благовествувайки в Листра, те изцелили един човек, който бил куц по рождение и никога не ходил; в името Христово те го вдигнали на крака и той веднага станал и започнал да ходи. Народът, като видял това чудо, извисил глас, казвайки по

ликаонски:

“- Боговете в образ човешки са слезли при нас”.

И наричали Варнава Зевс, а Павел Ермий, довели волове, донесли венци и искали да принесат жертви на апостолите. Но Варнава и Павел (като чули това) раздрали своите одежди и като пристъпили към народа, казвайки високо:

“- Мъже, защо това правите? И ние сме подобострастни вам човеци”.

И се обърнали към хората със слово за Единия Бог, Който сътворил небето, и земята, морето, и всичко, което е в тях, и изпраща от небето дъжда и плодородните времена, и изпълва с храна и веселие сърцата на хората. Те едва убедили народа да не им принася жертва.

В същото време, докато били в Листра и поучавали, дошли иудеи от Антиохия и Икония и убеждавали народа да отстъпи от апостолите, твърдейки дръзко, че те не казват нищо истинско, а лъжат във всичко, и подбудили лековерните към нещо още по-лошо: те пребили с камъни и изхвърлили извън града свети апостол Павел, като го помислили за умрял; понеже той бил главният проповедник.

А той (с помощта на вярващите), като се надигнал, влязъл отново в града, а на другия ден се оттеглил с Варнава в Дервия. Като проповядвали Евангелието в този град и придобили достатъчно ученици, те минали обратно през Листра, Икония и Антиохия, укрепявайки душевно учениците и умолявайки ги да пребивават във вярата. Като им ръкоположили презвитери към всяка църква, те се помолили, спазвайки пост, и ги предали на Господа, в Когото новообърнатите повярвали.

След това, като преминали през Писидия, дошли в

Памфилия, и като проповядвали словото Господне в Пергия, слезли в Аталия, а оттам отплували за Антиохия Сирийска, откъдето първоначално били изпратени от Светия Дух да проповядват на езичниците словото Господне. И като останали в Антиохия, събрали верните и разказали на всички какво сторил Бог с тях и колко народ сред езичниците бил приведен към Христа.

След известно време между вярващите иудеи и елинистите в Антиохия възникнал спор относно обрязването: едни казвали, че не е възможно да се спасиш без обрязване, други го считали за излишно бремене. Наложило се апостол Павел и Варнава да отидат в Иерусалим при старшите апостоли и презвитери - да поискат тяхното мнение относно обрязването и заедно с това да ги известят, че Бог е отворил вратите на вярата за езичниците; с тази новина те много зарадвали цялото Иерусалимско братство.

В Иерусалим, на съборно съвещание, светите апостоли и презвитери напълно премахнали старозаветното обрязване като ненужно при наличието на новата благодат, и заповядали само въздържание от идоложертвена храна, от блудни дела и ближният да не бъде обиждан с нищо, и с това решение пуснали Павел и Варнава от Иерусалим за Антиохия, а заедно с тях Иуда и Сила.

Като пристигнали в Антиохия, апостолите останали там достатъчно време и отново се отправили към езичниците, като се разделили един от друг; Иуда се върнал в Иерусалим; Варнава, като взел със себе си Марк, своя сродник, се отправил към Кипър; а Павел, като избрал Сила, отишъл в Сирия и Киликия, и като преминал през техните градове, утвърждавал християните във вярата. Като пристигнали в Дервия и Листра, той накарал да се обреже Тимотей, своя ученик, само за да утоли ропота на иудействащите християни,

и го взел със себе си. Оттам се отправил във Фригия и Галатийската страна, после отишъл в Мисия и смятал да отиде във Витиния, но това не било угодно на Светия Дух. Когато Павел се намирал със своите спътници в Троада, през нощта той имал следното видение: един мъж, на вид македонец, застанал пред него и го умолявал, казвайки:

“- Мини в Македония и ни помогни!”.

От това видение Павел разбрал, че Господ го призовава на проповед в Македония. Той отплувал от Троада, пристигнал на остров Самотраки, на другия ден в Неапол, а оттам отишъл във Филипи, най-близкия македонски град, някогашна римска колония. Във Филипи преди всички той научил на Христовата вяра и кръстил една жена, на име Лидия, която търгувала с платове; тя помолила свети Павел да се настани в нейния дом заедно със своите ученици.

Веднъж, когато Павел отивал с учениците на молитва в събранието, го срещнала една слугиня, обладана от нечист дух на прорицателство, която с врачуването си носела голям доход на своите господари. Като вървяла след Павел и неговите спътници, тя викала и казвала:

“- Тия човеци са раби на Бога Всевишний и ни възвестяват път за спасение”.

Тя повтаряла това в продължение на много дни.

Павел, като възнегодувал, се обърнал към слугинята и като заповядал на духа да излезе, в името на Иисуса Христа, го изгонил.

Тогава, нейните господари, като видяли, че изчезнала възможността за печалба, хванали Павел и Сила и ги повели при градоначалника, като казвали:

- “Тия човеци, които са иудеи, бунтуват града ни и проповядват обичаи, каквито ние, като римляни, не бива нито да приемаме, нито да изпълняваме”.

Воеводите раздрали дрехите им, заповядали да ги бият с тояги и като им наложили много удари, ги хвърлили в тъмница. Тук, около полунощ, когато Павел и Сила се молели, тъмницата се разклатила от голям трус, всички нейни врати се отворили и оковите на всички изпаднали. Като видял това, тъмничният стражар повярвал в Христа, завел апостолите в дома си, там умил раните им, кръстил се незабавно заедно с целия си дом и им предложил трапеза. След това апостолите отново се върнали в тъмницата.

На другия ден началниците на града се опомнили, че жестоко наказали невинни хора, и изпратили градски служители в тъмницата със заповед да пуснат апостолите на свобода - нека да идат където желаят.

Но Павел им казал:

“- След като ни биха пред народа без съд и хвърлиха в тъмница нас, римски граждани, сега тайно ли ни пускат? Не, нека дойдат и ни изведат сами”.

И пратениците, като се върнали, предали на воеводите думите на Павел; воеводите се изплашили, че затворниците, които били, се оказали римски граждани; и като дошли при тях, извинили им се и ги помолили да излязат от тъмницата и от града. А те, като излезли от затвора, отишли в дома на Лидия, у която живели преди, и зарадвали събралите се там верни. Като се простили с тях, се отправили към Амфипол и Аполония и оттам в Солун.

В Солун, когато, благовестувайки, придобили мнозина за вярата, завистливи неповярвали иудеи, като се събрали с лоши

хора от улицата, нападнали дома на Иасон, където отседнали Христовите апостоли. И като не открили там апостолите, хванали Иасон и някои от братята и ги повлекли при градоначалниците, като ги клеветели, че са врагове на кесаря, които признават за цар друго - а именно Иисус. И Иасон едва се освободил от тази беда.

А светите апостоли, като успели да се скрият от тези враждебни хора, през нощта напуснали Солун и отишли в Берия; но и там злобната иудейска завист не дала покой на свети Павел: когато солунските иудеи разбрали, че и в Берия се проповядва Божието слово, те пристигнали и там, като подбуждали и смущавали народа и го подстрекавали против Павел. Светият апостол бил принуден да си замине и оттук не защото лично се боял от смъртта, но поради настояванията на братята, за да запази живота си, заради спасението на много други, и братята го изпратили към морето. Апостолът оставил в Берия своите спътници Сила и Тимотей, за да утвърдят новоповярвалите, понеже знаел, че иудеите търсят само него. А той се качил на кораб и отплувал за Атина.

В Атина Павел се възмущавал духом при вида на идолите, с които тоя град бил пълен, и скърбял за погибелта на толкова много души. Той ежедневно с иудеите беседвал в синагогите и с елините и философите по площадите. Слушателите му го завели в Ареопага (така се наричало мястото, където при идолския храм се провеждал общественят съд). Тук го довели, за да чуят нещо ново от него, а и за да (както смята свети Йоан Златоуст) го предадат на съд, мъки и смърт, ако чутото от него се окажело достойно за наказание.

Свети Павел, понеже видял в града някакъв жертвеник, на който било написано: "на незнайния бог", започнал своята реч по този повод и започнал да проповядва на събралото се множество за Истинския Бог, Който дотогава те не познавали,

казвайки им:

“- За Тогова прочее, Когото вие, без да знаете, почитате, за Него аз ви проповядвам”.

И започнал да им разказва за Бога - Създателя на целия свят, за покаянието, за съда и за възкресението на мъртвите.

Като чули за възкресението на мъртвите, едни от слушателите започнали да се надсмиват, а други искали да чуят още нещо. И Павел си излязъл от събранието им, без да бъде осъден, като невинен; а Божието слово, проповядвано от него, не останало без полза за придобиването на новоповярвали души: понеже някои мъже се присъединили към него и повярвали в Христа; между тях бил Дионисий Ареопагит, една знатна жена, на име Дамара, и много други, които се кръстили.

Като оставил Атина, Павел отишъл в Коринт и живял там у един иудеин, на име Акила; при него дошли Сила и Тимотей от Македония и заедно проповядвали за Христа. Акила заедно със своята съпруга Прискила по занаят били майстори на шатри; Павел познавал този занаят, работел заедно с тях, и със своя труд печелел за прехрана на себе си и на спътниците си, както сам той говори за това в посланието да солуняни:

“- Нито у някого ядохме хляб даром, а работехме с труд и мъка деня и нощя, за да не отегчим някого от вас”.

И отново:

“- За моите нужди и за нуждите на ония, които бяха с мене, ми послужиха тия мои ръце”.

И всяка събота той убеждавал в синагогите иудеите, доказвайки им, че Иисус е Христос. Но тъй като те упорито се противили и хулили, той отърсил дрехите си и им казал:

“- Кръвта ви - върху главите ви! Аз съм чист; отсега отивам при езичниците”.

И когато решил да си замине от Коринт, Господ му се явил в нощно видение, и му казал:

“- Не бой се, но говори и не млъквай, защото Аз съм с тебе, и никой не ще посегне да ти стори зло; понеже имам много народ в тоя град”.

И Павел останал там година и шест месеца, поучавал на словото Божие иудеите и гърците, и много повярвали и се кръстили, дори самият началник на синагогата Крисп повярвал в Господа заедно с целия си дом и се кръстили. А някои от неповярвалите иудеи нападнали с цяла тълпа Павел и го завели в съдилището при проконсула Галион (който бил брат на философа Сенека), то той отказал да съди Павел, като казал:

- Иудеи, да имаше някоя неправда или злодеяние лукаво, по право щях да ви изслушам; но щом препирнята е за учение и за имена, и за вашия закон, разгледайте сами, защото аз не искам да бъда съдия в тия работи.

И ги изгонил от съда. След това свети Павел, като останал там още достатъчно дни, се простил с братята и отплувал за Сирия заедно с намиращите се с него. След тях тръгнали и Акила с Прискила, и по пътя всички се спрели в Ефес. Там, проповядвайки словото Господне, свети апостол Павел извършил много чудеса, и не само ръцете му, които изцелявали само с едно докосване всеки недъг, били чудотворни, но и негови кърпи и превръзки за глава, допирани до тялото му, имали същата чудотворна сила: понеже, когато ги възлагали над болните, на часа ги изцелявали и прогонвали нечистите духове от хората. Като виждали това, някои от скитащите се иудейски заклинатели дръзвали да призовават

името на Господа Иисуса над обхванатите от зъл дух, като казвали:

- Заклеваме ви в Иисус, за Когото Павел проповядва.

Но злият дух им отговарял:

- Иисуса познавам, и Павел ми е известен, а вие кои сте?

И на тях се нахвърлил човек, в който имало зъл дух, набил ги и ги наранил така, че едва могли да избягат от ръцете на бесноватия. Това станало известно на всички ефески иудеи и елини, и всички те били обхванати от страх, а името на Господа Иисуса било славено и много хора повярвали в Него. Даже сред тези, които се занимавали с чародейство, имало мнозина, които след приемането на светата вяра събрали своите магьоснически книги и като пресметнали стойността им, изчислили, че струват 50 хиляди драхми, и пред очите на всички ги изгорили. Така словото Господне се разраствало и се усилвало.

Павел се готвел да отиде в Иерусалим и казал:

“- След като бъда там, трябва да видя и Рим”.

Но по това време в Ефес настанал голям смут от едни златари, които изработвали от сребро храмчета на Артемида. След като вълнението утихнало, свети Павел, който бил прекарал в Ефес три години, се отправил за Македония, а оттам отишъл в Троада, където останал седем дни.

В първия ден от седмицата, когато верните се събрали за преломяването на хляба, Павел се обърнал към тях с дълга беседа, понеже възнамерявал да си отиде на следващия ден и продължил да говори до полунощ в горницата, осветена от множество светилници. Един юноша сред слушащите, на име Евтих, който седял на прозореца, се унесъл в дълбок сън и като

се размърдал в съня си, паднал от третия етаж и го намерили бездиханен. Свети апостол Павел слязъл, паднал върху него и като го прегърнал казал:

“- Не се смущавайте, защото душата му си е в него”.

И Павел отново влязъл в горницата; довели момчето живо и немалко се утешили. Павел още дълго беседвал, дори до разсъмване, и като се простил с вярващите, заминал.

Като пристигнал в Милит, изпратил в Ефес да повикат църковните презвитери, понеже не искал да отиде там лично, за да не се забави и да стигне в Иерусалим за Петдесетница.

Когато Ефеските презвитери се събрали при апостола, той произнесъл поучително слово и между другото казал:

“- Внимавайте, прочее, върху себе си и върху цялото стадо, сред което Дух Светий ви е поставил епископи, да пасете църквата на Господа и Бога, която Той си придоби със Своята кръв”.

И им предсказал, че след неговото заминаване при тях ще се втурнат люти вълци, които няма да щадят стадото. Казал им и за предстоящото пътешествие:

“- И ето сега, свързан от Духа, аз отивам в Иерусалим, без да зная, какво ще ми се случи там - освен онова, което Дух Светий свидетелствува по всички градове, казвайки, че ме чакат окови и скърби. Но мен не ме е за нищо грижа, нито ми е свиден животът, стига само да свърша с радост попрището си и службата, която приех от Господа Иисуса”.

После той произнесъл следното:

- “И сега, ето, аз зная, че няма вече да видите лицето ми всички вие”.

Тогава всички плакали много. Като припадали на шията на Павел, те го целували, особено наскърбени от произнесеното от него слово, че те вече няма да видят лицето му. И го изпратили до кораба. А той, като им дал последно целувание, се отправил на път.

И като преминал през много страни и градове, както по крайбрежието, така и на островите, и навсякъде посетил и утвърдил верните, стигнал в Птолемида; оттам пристигнал в Кесария Стратонова, и отседнал в дома на свети апостол Филип, един от седемте дякони.

Тук веднъж при свети Павел дошъл пророк, на име Ахав, и като взел пояса на Павел, завързал си ръцете и нозете, и казал:

“- Това казва Дух Светий: така ще свържат иудеите в Иерусалим оня мъж, чийто е тоя пояс и ще го предадат в ръце езически”.

Когато братята чули това, със сълзи започнали да молят Павел да не ходи в Иерусалим; но Павел в отговор им казал:

“- Какво правите, та плачете и съкрушавате сърцето ми? Аз съм готов не само да бъда вързан, но и да умра в Иерусалим за името на Господа Иисуса”.

И братята замълчали, като казали:

- Да бъде волята Господня!

След това свети апостол Павел отишъл в Иерусалим със своите ученици (сред които бил и Трофим от Ефес, от обърнатите в Христа езичници) и бил приет радушно от свети апостол Иаков, брата Господен, и от цялото събрание на верните.

По същото време в Иерусалим за празника Петдесетница

дошли иудеи от Асия, които били постоянни врагове на Павел и навсякъде подбуждали метеж против него. Като видели в града Павел заедно с ефесянина Трофим, те се оплакали от Павел на иудейските първосвещеници, книжници и стареи, че той учи против Моисеевия закон, не изисква обрязване, навсякъде проповядва разпънатия Иисус, и така те се подстрекавали едни други срещу Павел, за да го хванат. А когато го видели, на празника, в Соломоновия храм, измислили клеветата срещу него, смутили целия народ и се хвърлили да го хванат, крещейки:

- Мъже иерусалимски, помогнете! Това е този човек, който навсякъде учи срещу народа, закона и храма, накрая въведе и езичници в храма и оскверни това свято място (те мислили, че Павел е довел в храма и Трофим).

При тези викове целият град се раздвижил и народът се стекъл; метежниците, като хванали Павел, го повлекли извън храма и веднага затворили вратата: те искали да го убият, но не в храма, за да не осквернят святото място.

В същото време до хилядника на полка стигнала вестта, че целият град Иерусалим се е разбунтувал. Той незабавно събрал войниците и стотниците и побързал към храма; метежниците, като видели хилядника и войниците, престанали да бият Павел. Тогава хилядникът го заловил и заповядал да го оковат в железни вериги; после започнал да го разпитва кой е и какво е направил?

Народът крещял към хилядника да предаде Павел на смърт. Но поради шума и разнородния говор сред народа, началникът не могъл да разбере в какво именно е виновен Павел и заповядал да го отведат в крепостта. Множество народ последвало началника и войниците, крещейки да бъде убит Павел. Когато щели да го въведат в стана, апостолът помолил хилядника да му позволи да каже няколко думи на народа; и

той му позволил. Павел, като се изправил на стъпалата, се обърнал към народа и високо заговорил на еврейски:

“- Мъже, братя и отци! Чуйте сега моето оправдание пред вас”.

И започнал да им разказва за своята предишна ревност по Моисеевия закон и как по пътя към Дамаск той бил осиян от небесна светлина, и как видял Господа, Който го изпратил сред езичниците.

Но народът, като не желаел повече да го слуша, започнал да крещи, като се обърнал към хилядника:

- Изтреби го от земята! Той не бива да живее!

Крещейки така, те мятали дрехите си и хвърляли прах във въздуха, увлечени от ярост, и настоявали Павел да бъде убит.

Хилядникът заповядал да го заведат в крепостта и се разпоредил да го разпитат, като едновременно с това го бичуват, за да разбере защо народът така се е озлобил срещу него? Но когато привързали Павел с ремъци към стълба, той казал на стотника, който стоял там:

“- Нима ви е позволено да бичувате римски гражданин, и то неосъден?”.

Като чул това, стотникът отишъл и обадил на хилядника, казвайки му:

“- Гледай, какво правиш, защото този човек е римски гражданин.”

Тогава хилядникът се приближил до Павел и го попитал:

“- Кажи ми, ти римски гражданин ли си ?”

Той казал:

“- Да”.

Хилядникът смутено изрекъл:

“- Аз съм придобил това гражданство за много пари.”

И на часа го освободил от оковите.

На другия ден хилядникът заповядал да дойдат първосвещениците и целият им синедрион и изправил пред тях свети Павел.

Павел, като устремил поглед към синедриона, казал:

- “Мъже братя! Живял съм с най-добра съвест пред Бога до тоя ден”.

При тези думи първосвещеникът Ананий заповядал на стоящите пред него да ударят Павел по устата...

Тогава Павел му рекъл:

“- Бог ще тебе да удари, стено варосана; ти седиш, за да ме съдиш по Закона, а против Закона заповядваш да ме бият”.

Като забелязал, че в събранието една част са садукееи, а друга фарисеи, Павел извикал:

“- Мъже братя! Аз съм фарисеин, син на фарисеин; за надежда и за възкресение на мъртви ме съдят”!

Когато той казал това, настанала разпра между фарисеите и садукееите, и събранието се разделило: защото садукееите твърдели, че няма възкресение, нито ангел, нито дух, а фарисеите признавали и едното, и другото. Настанала голяма врява. Фарисеите говорили:

- Нищо лошо не намираме в този човек.

Садукееите пък твърдели противното и разпратата продължила.

Хилядникът, като се уплашил да не би множеството да разкъса Павел, заповядал на войниците да го грабнат от тях и да го отведат в крепостта.

В последвалата нощ Господ се явил на свети Павел и му казал:

“- Дерзай, Павле! И както свидетелствува за Мене и Иерусалим, тъй трябва да свидетелствуваш и в Рим”.

С настъпването на деня някои от ожесточените иудеи направили заговор и се заклели да не ядат и да не пият, докато не убият Павел, и тия, които произнесли тази клетва, били повече от четиридесет души. Като разбрал за това, хилядникът изпратил Павел с голям отряд въоръжени войници в Кесария при управителя Феликс.

Тогава първосвещеникът Ананий със стареите - членове на синедриона - се отправили за Кесария и наклеветили, и хулили Павел пред управителя, и упорито настоявали за неговата смърт, но не успели в нищо, понеже в него не била открита никаква вина, достойна за смърт. Въпреки това управителят, като искал да угоди на иудеите, оставил Павел в окови.

Изминали две години. На мястото на управителя Феликс бил поставен Порций Фест. Стареите го помолили да изпрати Павел в Иерусалим. Това те направили със зъл умисъл: те се надявали да убият апостола по пътя. И когато Фест попитал Павел дали иска да отиде в Иерусалим на съд, Павел отговорил:

“- Аз стоя пред кесарево съдище, дето и трябва да бъда съден. Иудеи не съм обиждал с нищо, както и ти твърде добре знаеш. Защото, ако съм крив и съм сторил нещо достойно за смърт, аз се не отказвам да умра; но, ако няма нищо от това, в каквото ме обвиняват тия, никой не може да ме предаде тям.

Кесарев съд искам”.

Тогава Фест, като поговорил със съвета, отговорил на Павел:

“- Кесарев съд си поискал, при кесаря и ще идеш”.

След няколко дни в Кесария дошъл цар Агрипа, за да поздрави Фест и като разбрал за Павел, пожелал да го види. И когато Павел, застанал пред цар Агрипа и управителя Фест, подробно им разказал за Христа Господа и за това, как той повярвал в Него, цар Агрипа му казал:

“- Още малко, и ще ме убедиш да стана християнин.”

А Павел отговорил:

“- Молил бих се Богу, щото, още малко, или още много, не само ти, но и всички, които ме слушате днес, да станете такива, какъвто съм и аз - но без тия окови”.

След тези думи царят, управителят и другите с тях станали; оттеглили се настрана, съвещавали се помежду си и решили:

“- Тоя човек не върши нищо достойно за смърт или за окови.”

И Агрипа казал на Фест:

“- Можеше да бъде освободен, ако не бе поискал съд пред кесаря.”

По такъв начин решили да изпратят Павел в Рим при кесаря и го предали, заедно с още няколко затворници на стотника на царския полк, на име Юлий; а той, като приел затворниците и Павел, качил ги на кораб и всички тръгнали на път.

Плаването им не било никак безопасно поради насрещните ветрове; когато минавали покрай остров Крит и навлезли в едно място, наречено “добри пристанища”, свети Павел, прозрял бъдещето, ги посъветвал да презимуват там с кораба;

но стотникът се доверявал повече на кормчията и на началника на кораба, отколкото на Павловите думи. Когато навлезли в средата на морето, срещу тях се надигнал бурен вятър, настъпило силно вълнение и паднала такава мъгла, че 14 дни те не видели нито слънце денем, нито звезди нощем; не знаели дори къде се намират, защото вълните ги носели и през тези дни от отчаяние не яли нищо и вече очаквали смъртта. На кораба се намирали 276 човека. Павел, като се изправил между тях, ги утешил като им казал:

“- Мъже братя, трябваше да ме послушате и да не тръгваме от Крит, и щяхме да избегнем тия беди и щети. А сега ви съветвам да бъдете бодри, защото ни една душа от вас няма да погине, а само корабът. Защото нощес ми се яви Ангел от Бога, Комуто принадлежа и Комуто служа, и каза: не бой се, Павле, ти трябва да излезеш пред кесаря; и ето, Господ ти подари всички тия, които плуват с тебе. Затова, братя, бъдете бодри, защото вярвам на Бога, че тъй ще стане, както ми бе речено”.

И Павел приканвал всички да хапнат, като казвал:

“- Това ще запази живота ви, защото ни едному от вас няма да падне и косъм от главата”.

Като казал това и взел хляб, той благодарил на Бога пред всички и като го преломил, започнал да яде. Тогава всички се ободрили и също приели храна.

Когато настъпил денят, видели земя, но не могли да разберат коя е тази страна, и насочили кораба към брега. Приближавайки се към него, корабът попаднал на суша и заседнал в плитчина; носът на кораба се забил и останал неподвижен, а кърмата се разбила от силните вълни. Войниците се наговорили помежду си да избият затворниците, за да не би някой от тях да изплава и да побегне, но стотникът, като искал да спаси Павел, ги възпрял от това намерение и

заповядал на умеещите да плуват първи да скочат и да излязат на брега; и другите, като ги гледали, също влезли в морето, едни върху дъски, други - на каквото намерили от остатъците от кораба, и всички излезли на сушата здрави и се спасили.

Тогава разбрали, че този остров се наричал Мелит. Неговите жители им засвидетелствали голямо човеколюбие, понеже, поради дъжда и студа, наклали огън, за да се сгреят мокрите корабокрушенци.

Междувременно Павел събрал много храсти и ги хвърлил в огъня; в същото време една ехидна, излязла от горещината, увиснала на ръката му. Когато туземците видели висящата на ръката му змия, си казали един на друг:

- Наистина, този човек е убиец: макар да се е спасил от морето, Божият съд не го оставя да живее.

Но Павел отърсил змията в огъня, без да понесе никаква вреда. Те очаквали, че той ще получи възпаление, или внезапно ще падне мъртъв, но като чакали дълго и видели, че с него не се случило никаква беда, променили мнението си и си казали - той е Бог.

Началникът на този остров, на име Поплий, приел в своя дом спасилите се от морето и три дни гостоприемно ги гощавал. В същото време неговият баща лежал, болен от огнища и коремна болка. Павел влязъл при него, помолил се на Господа и като възложил ръцете си над болния, го изцерил. След това събитие и други болни от острова идвали при светия апостол и също били изцелявани.

След три месеца всички спасени заедно с апостол Павел отплавали оттук, вече на друг кораб, и пристигнали в Сиракуза, оттам в Ригия, после в Потйоли и накрая пристигнали в Рим. И когато братята, които се намирали в

Рим, разбрали за пристигането на Павел, излезли да го посрещнат даже до Апиевия площад . Като ги видял, Павел се утешил духом и благодарил на Бога.

В Рим стотникът, който съпровождал затворниците от Иерусалим, ги предал на военачалника, а на Павел позволил да живее отделно с един войник, който да го пази.

И Павел живял в Рим цели две години и приемал всички, които идвали при него, като им проповядвал царството Божие и учил за Господа Иисуса Христа с пълно дръзновение и безпрепятствено.

Сведенията за живота и трудовете на свети апостол Павел дотук почерпихме от книгата “Деяния на светите апостоли”, написана от свети Лука; за останалите му трудове и неговите страдания сам той разказва във второто си послание до коринтяни по следния начин (в сравнение с другите той бил): много повече в трудове, безмерно в рани, повече в тъмници, и много пъти на умиране. Иудеите ме удариха пет пъти по четирийсет удара без един; три пъти са ме били с тояги, веднъж - с камъни, три пъти съм корабокрушение претърпял, нощ и ден съм прекарал в дълбинето морско; много пъти съм пътувал.

Като измерил ширината и дължината на земята със своето ходене, а морето с плаване, апостол Павел опознал и небесната висота, като бил възведен до трето небе. Понеже Господ, утешавайки Своя апостол в многоболезнените му трудове, предприемани заради Неговото свято име, му показал небесното блаженство, което око не е виждало, и той чул там неизказани думи, които човек не може да предаде.

Евсевий Памфил, епископ на Кесария Палестинска и историк на църковните събития, разказва как светият апостол е извършил останалите подвизи на своето житие и своята

дейност.

След две години затворничество в Рим, свети Павел бил пуснат на свобода, понеже бил невинен, и проповядвал Божието слово ту в Рим, ту в други страни на запад.

След римските окови апостолът се трудил още няколко години в благовестието Христово: той посетил Испания, Галия и цяла Италия като просвещавал езичниците със светлината на вярата и ги обръщал от идолската прелест към Христа. Когато той бил в Испания, една благородна и богата жена, като чула за апостолската проповед за Христа, пожелала да види самия апостол Павел и уговорила своя мъж Проп да помоли светия апостол да посети техния дом, за да могат сърдечно да го нагостят. И когато свети Павел влязъл в техния дом, тя погледнала лицето му и видяла на неговото чело, написани със злато думите: "Павел, Христов апостол." Като видяла това (което никой друг не могъл да види), тя паднала в нозете на апостола с радост и страх, като изповядала Христа за истински Бог и поискала свето кръщение. И тя приела кръщение първа (нейното име е Ксантипа), после нейният мъж Проп, и целият им дом, кръстил се и градоначалникът Филотей, и много други.

Като прекосил всички тези земи на запад, озарявайки ги със светлината на светата вяра, и като прозрял своята скорошна страдалческа кончина, светият апостол отново се върнал в Рим, откъдето писал на своя ученик свети Тимотей, казвайки:

"- Защото аз вече ставам жертва, и времето на моето отхождане настъпи. С добрия подвиг се подвизах, пътя свърших, вярата опазих; прочее, очаква ме венецът на правдата, който ще ми даде в оня ден Господ".

Сведенията за времето на страданията на свети апостол Павел у църковните историографи не са еднакви. Никифор

Калист в книга втора на своята история, в глава 36, пише, че свети Павел пострадал в една и съща година и в един и същи ден със свети апостол Петър, заради влъхвата Симон, за победата на когото той помогнал на Петър. Други разказват, че Павел пострадал също в 29-ия ден на месец юни, в който година преди това бил разпънат апостол Петър. За причина на смъртта на апостола изтъкват това, че той чрез проповядването на Христа увещавал девиси и жени към целомъдрен чист живот. Но при тези сведения няма голямо разногласие: понеже в житието на свети Петър се казва, че апостол Петър пострадал не веднага след гибелта на Симон влъхв, а след като изминали няколко години, заради двете любими на Нерон наложници, които Петър обърнал към Христа и научил да живеят целомъдрено. А тъй като и свети Павел живял в Рим и околните области по същото време, когато и Петър, то възможно е и едното, и другото, тоест, че свети Павел помагал на апостол Петър срещу Симон влъхв по време на своето първо пребиваване в Рим, и като дошъл в Рим за втори път, отново единомдушно служил с него за спасение на хората, наставлявайки мъже и жени на целомъдрен и чист живот. По този начин светите апостоли предизвикали яростта на нечестивия и развратен по живот цар Нерон, който като осъдил двамата на смърт, наказал Петър като чужденец да бъде разпнат на кръст, а Павел като римски гражданин (който не трябвало да бъде предаден на позорна смърт) - на посичане, ако не в една и съща година, то в един и същи ден. Когато била отсечена честната Павлова глава, от раната изтекла кръв с мляко. И верните, като взели неговото свето тяло, го положили при тялото на свети Петър.

Така умрял избраният Христов съсъд, учителят на народите, всемирният проповедник, съзерцателят на небесните висоти и райските блага, предмет на удивление за ангели и човеци, великият подвижник и страдалец, претърпял върху тялото си

раните на своя Господ, светият върховен апостол Павел, и който за втори път, вече без тяло, бил възнесен до трето небе и застанал пред Троичната светлина, заедно със своя другар и сътрудник, светия върховен апостол Петър, преминавайки от войнстващата в тържествуващата църква, при радостното благодарение, глас и възкликание на празнуващите, сега те славят Отца и Сина и Светия Дух, Единия Бог в Троица, на Когото и от нас грешните се въздава чест, слава, поклонение и благодарение, сега и винаги и во веки веков. Амин.

Тропарь апостолов

глас 4

Апостолов первопрестольницы/ и вселенныя учителие,/ Владыку всех молити/ мир вселенней даровати// и душам нашим велию милость.

(Първопрестолни апостоли и учители на вселената, молете Владиката на всички да дари мир на вселената и велика милост на душите ни.)

Кондак апостолов

глас 2

Твердыя и боговещанныя проповедатели,/ верх апостолов Твоих, Господи,/ приял еси в наслаждение благих Твоих и покой:/ болезни бо оных и смерть приял еси паче всякаго всеплодия,// Едине, сведый сердечная.

(Твърдите и боговдъхновени проповедници, върховни сред Твоите апостоли, Господи, си приел в наслаждение на Твоите блага и в покой; техните страдания и смърт си счел за повече от всяко всеплодие, Ти, Който едничък познаваш сърцата.)

Величание первоверховным апостолам Петру и Павлу

Велича́ем вас,/ апóстоли Христо́вы Пётре и Па́вле,/ весь мир учёными своими просвети́вшия// и вся концы́ ко Христу́ привёдшия.

Молитва первоверховным апостолам Петру и Павлу

О, пресла́внии апóстоли Пётре и Па́вле, ду́ши за Христа́ преда́вшии и кро́вию ва́шею па́жить Его́ удобри́вшии! Услы́шите чад ва́ших моли́твы и воздыха́ния, се́рдцем сокруше́нным ны́не приносима́я. Се бо беззако́нными омрачи́хомся и того́ ра́ди беда́ми, я́коже ту́чами, обложихомся, еле́а же до́брого жити́я обнища́хом зело́ и не возмо́жем проти́витися волко́м хи́щным, и́же расхища́ти насле́дие Бо́жие дерзостно́ тща́тся. О си́льнии! Понесите́ немо́щи на́ша, не отлуча́йтесь ду́хом от нас, да не разлучи́мся в коне́ц от любве́ Бо́жия, но кре́пким заступле́нием ва́шим нас защити́те, да поми́лует Госпо́дь всех нас, моли́тв ва́ших ра́ди, да истреби́т же рукописа́ние безме́рных грехо́в на́ших и да сподо́бит со все́ми святы́ми блаже́ннаго Ца́рствия и бра́ка Агнца Своего́, Ему́же честь и сла́ва, и благодарёние и поклонёние, во ве́ки веко́в. Ами́нь.

ЧЕТИ-МИНЕНТЕ

{{_LINK1_}}